

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 26 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o. w Z. przeciwko Powiatowi (...) – Starości (...), o ustalenie oddalił powództwo oraz zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd I instancji ustalił, że w dniu 25 września 2002 r. powodowa spółka zawarła ze Starostą (...), jako podmiotem zlecającym, umowę na czas określony do dnia 25 października 2005 r., której przedmiotem było m.in. usuwanie lub przemieszczanie pojazdów osobowych, ciężarowych i innych na parking strzeżony powódki zlokalizowany w Z. przy ulicy (...). Następnie, w dniu 6 października 2005 r. wyżej wymienione strony zawarły kolejną umowę w tym zakresie na czas nieokreślony od dnia 25 października 2005 r.

W dniu 25 września 2012 r. została zawarta umowa nr (...) pomiędzy Powiatem (...), a (...) Przedsiębiorstwem (...) w Z., której przedmiotem było usuwanie i przechowywanie pojazdów na parkingu strzeżonym całodobowo przez 7 dni w tygodniu na terenie powiatu (...), co do których dyspozycja ich usunięcia została wydana na podstawie art. 130 a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Przedmiotowa umowa obowiązywała do dnia 18 października 2015 roku.

Zarządzeniem nr 33/05 Starosty (...) z dnia 6 października 2005 r. wyznaczono na okres od 25 października 2005 r. na czas nieokreślony (...) Sp. z o.o. w Z. do usuwania pojazdów z drogi, o których mowa w art. 130a ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz do umieszczania na parkingu należącym do wymienionej Spółki wymienionych pojazdów. Następnie, Zarządzeniem nr (...) Starosty (...) z dnia 14 października 2009 r. wyznaczono na okres od 19 października 2009 r. do 18 października 2012 r. (...) Sp. z o.o. w Z. do usuwania pojazdów z drogi o których mowa w art. 130a ust. 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz do umieszczania na parkingu należącym do wymienionej Spółki wymienionych pojazdów.

W dniu 9 sierpnia 2005 r. została wystawiona dyspozycja usunięcia pojazdu nr (...), marki skuter Y. z przyczepką o nr rej. (...)AX z ulicy (...) w P.. W dyspozycji jako przyczynę wskazano porzucenie wymienionej przyczepki wraz ze skuterem wodnym na ulicy przez nieustalonego kierującego samochodem marki V. (...). W dyspozycji dodano, że pojazd należy usunąć na parking strzeżony (...) Z. przy ul. (...). W treści dyspozycji nie została jednoznacznie wskazana podstawa prawna usunięcia pojazdu, tj. czy stanowił ją art. 50a ust. 1, czy art. 130a ust. 4 Prawa o ruchu drogowym. W tym samym dniu pojazd został przyjęty na parking (...) Sp. z o.o. w Z. przy ulicy (...) oraz zabezpieczony do dyspozycji policji.

W dniu 30 marca 2006 r. Rada Gminy w P. podjęła uchwałę nr XLIII/513/06 w sprawie przejęcia pojazdu na własność Gminy P.. Zgodnie z § 1 wymienionej uchwały nastąpiło przejęcie na własność Gminy P. skutera wodnego marki Y. wraz z przyczepką do przewozu łodzi o numerze rejestracyjnym (...)AX. W myśl § 2 wykonanie uchwały powierzono Wójtowi Gminy P..

W piśmie z dnia 30 listopada 2006 r. Naczelnik Wydziału (...) Starostwa Powiatowego w Z. wskazał m.in., że przejście prawa własności spornej przyczepki jako pojazdu winno być dokonane na podstawie art. 50a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym na rzecz Gminy P..

Postanowieniem z dnia 30 października 2007 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie I C 138/07 odrzucił pozew (...) Sp. z o.o. w Z. skierowany przeciwko Gminie P. o zapłatę kwoty 11.375 zł tytułem przechowywania w okresie od 9 sierpnia 2005 r. do dnia 4 kwietnia 2007 r. przyczepki do przewozu łodzi o numerze rej. (...)AX. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że roszczenie powódki nie ma charakteru cywilnoprawnego i nie może podlegać merytorycznemu rozpoznaniu przez sąd powszechny.

Postanowieniem z dnia 22 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie I C 2004/13 odrzucił pozew (...) Sp. z o.o. w Z. skierowany przeciwko Gminie P. i orzekł o kosztach postępowania w sprawie o zapłatę kwoty 45.775,64 zł tytułem przechowywania w okresie od 8 sierpnia 2005 r. do dnia 20 października 2011 r. przyczepki do przewozu łodzi o numerze rej. (...)AX.

Pismem z dnia 15 grudnia 2014 r. (...) Sp. z o.o. w Z. wezwało Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. do niezwłocznego odbioru z parkingu należącego do powodowej Spółki przyczepki do przewozu łodzi o numerze rej. (...)AX oraz do zapłaty kwoty 5.532,87 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego wywołanych postępowaniem w sprawie I C 2004/13.

Pismem z dnia 16 stycznia 2015 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w Z. na podstawie art. 65 § 1 w zw. z art. 19 ustawy z dnia 16 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego przekazał Staroście (...) wezwanie powodowej spółki do odbioru z parkingu strzeżonego (...) Spółki z o.o. spornej przyczepki oraz wszczęcia postępowania administracyjnego w celu ustalenia należności spółki za przechowywanie spornego pojazdu od 8 sierpnia 2005 r. do dnia odbioru.

Zawiadomieniem z dnia 3 lutego 2015 r. Starosta (...) przekazał pismo powódki z dnia 15 grudnia 2014 r. według właściwości Wójtowi Gminy P.. Starosta podniósł, że w jego ocenie sporny pojazd został usunięty z drogi publicznej w trybie art. 50a ustawy Prawo o ruchu drogowym, co wynika z treści pisma Posterunku Policji w P. oraz uchwały Rady Gminy P. z dnia 30 marca 2006 r. nr XLIII/513/06.

Uchwałą z dnia 30 marca 2017 r. nr XXXI/280/17 Rada Gminy w P. uchyliła uchwałę nr XLIII/513/06 Rady Gminy w P. z dnia 30 marca 2006 r. w sprawie przejęcia spornej przyczepki na własność Gminy P..

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zgromadzone dokumenty, których prawdziwości i autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd I instancji oddalił powództwo.

Zdaniem Sądu Rejonowego na gruncie przedmiotowej sprawy nie istniał interes prawny w wytoczeniu przedmiotowego powództwa. Strona powodowa upatrywała istnienia interesu prawnego w ustaleniu obowiązku pozwanego do odbioru z parkingu powódki spornej przyczepki m.in. w uchyłaniu się organów administracji publicznej od obowiązku odbioru w/w przyczepki. W niniejszej sprawie pozwany kwestionował swoją legitymację procesową z uwagi na obowiązywanie w obrocie prawnym uchwały nr XLIII/513/06 Rady Gminy P. z dnia 30 marca 2006 r. w przedmiocie przejęcia na własność Gminy P. spornej przyczepki. Przedmiotowa uchwała w sprawie przejęcia pojazdu na własność Gminy P. została uchylona uchwałą nr XXXI/280/17 Rady Gminy w P. z dnia 30 marca 2017 r. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Rejonowego brak interesu prawnego po stronie powodowej wynikał przede wszystkim z faktu, że istnieje możliwość uzyskania pełniejszej, dalej idącej ochrony jego praw w drodze innego powództwa. W ocenie Sądu I instancji stronie powodowej przysługiwałoby roszczenie o nakazanie odbioru spornej przyczepki, a nie o ustalenie istnienia takiego obowiązku.

Niezależnie od powyższych rozważań Sąd Rejonowy za zasadny uznał argument strony pozwanej o niezwiązaniu pozwanego treścią orzeczeń wydanych w sprawach I C 138/07 oraz I C 2004/13. Sąd I instancji podkreślił, że w orzecznictwie konsekwentnie podnosi się, iż moc wiążąca orzeczenia odnosi się tylko do treści jego sentencji, a nie uzasadnienia, a tym samym sąd przy wydaniu wyroku nie jest związany zarówno ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, jak i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej orzeczenia. Mając na względzie zaferowany przez stronę powodową materiał dowodowy Sąd Rejonowy na gruncie przedmiotowej sprawy nie był w stanie poczynić ustaleń faktycznych pozwalających na jednoznaczne ustalenie podstawy prawnej usunięcia spornej przyczepki z drogi publicznej.

Z uwagi na powyższe Sąd I instancji oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu określonej w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz w oparciu o przepis art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie ustalenia przez Sąd, iż po stronie powódki nie istnieje interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie istnienia zasady odpowiedzialności po stronie pozwanego co do istnienia obowiązku odbioru spornego pojazdu (art. 189 k.p.c.), w sytuacji kiedy pozwany kwestionuje istnienie po swojej stronie odpowiedzialności w przedmiocie obowiązku odbioru spornego pojazdu z parkingu powódki pomimo posiadania wiedzy o podstawie prawnej usunięcia pojazdu z drogi publicznej (art. 130a p.r.d.) oraz pomimo, zaprzestania z dniem 18.10.2015 r. przez powódkę wykonywania powierzonego zadania z ustawy Prawo o ruchu drogowym, uchylenia przez Radę Gminy P. uchwały nr XLIII/513/06, a zatem w sytuacji gdy w sprawie chodzi o przesądzenie zasady odpowiedzialności pozwanego,

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie ustalenia przez Sąd wbrew zasadzie dyspozytywności co do treści żądania pozwu, iż powódce przysługuje roszczenie windykacyjne, jako roszczenie dalej idące, w sytuacji gdy powódka dochodzi jedynie przesądzenia zasady odpowiedzialności co do podmiotu, który zobowiązany jest do odbioru spornego pojazdu z parkingu strzeżonego powódki i powódka nie ma interesu handlowego w zakresie fizycznego odebrania przedmiotowego pojazdu, który przechowywany jest od 19.10.2015 r. na zasadach stosunku cywilnoprawnego na warunkach obowiązującej na terenie parkingu spółki taryfy,

3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a to:

a. art. 245 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny przez Sąd I instancji dowodów z dokumentów w postaci zawiadomienia Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. z dnia 16.01.2015 r. oraz zawiadomienia Starosty (...) z dnia 3.02.2015 r. z punktu widzenia zasadności wytoczenia powództwa o ustalenie (art. 189 k.p.c.),

b. art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. i art. 365 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie przy rozstrzygnięciu sprawy stanu prawnego ustalonego prawomocnymi postanowieniami Sądu Rejonowego w Zgierzu w sprawach sygn. akt I C 2004/13 i I C 138/07, w zakresie w jakim Sądy w pisemnych uzasadnieniach motywów wydanych rozstrzygnięć przesądziły, iż sporny pojazd został usunięty z drogi publicznej w trybie art. 130a p.r.d., a czego skutkiem była sprzeczność ustaleń Sądu w zakresie braku rozstrzygnięcia zasady odpowiedzialności pozwanego, jako legitymowanego biernie podmiotu, co do kwestionowanej przez pozwanego odpowiedzialności za odbiór spornego pojazdu,

4. naruszenie prawa materialnego tj. art. 189 k.p.c. poprzez niesłuszne jego niezastosowanie pomimo wykazania przez powódkę interesu prawnego po stronie powódki w zakresie pozytywnego rozstrzygnięcia kwestionowanej przez pozwanego zasady odpowiedzialności w zakresie istnienia po stronie pozwanego obowiązku odbioru spornego pojazdu.

W konkluzji środka zaskarżenia skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania za I i II instancję, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się bezzasadna.

Podniesione w apelacji zarzuty są nietrafne. Wbrew zapatrywaniom strony apelującej zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nakazuje w pełni podzielić stanowisko Sądu I instancji, że przedstawione dowody nie dawały podstaw do uwzględnienia powództwa.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagał zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten jest bezzasadny. Aby skutecznie go podnieść skarżący powinien wskazać, jaki konkretnie dowód mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał za wiarygodny i mający moc dowodową albo za niewiarygodny i niemający mocy dowodowej, i w czym przy tej ocenie przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2002 r. sygn. I CKN 132/01, Lex nr 53144). Kwestionowanie dokonanej przez Sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r. sygn. II CKN 572/99, Lex nr 53136). Stwierdzić także należy, że jeżeli z materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906). Apelacja tak wymaganych zarzutów nie przedstawia i nie wykazuje, aby ocena dowodów oraz oparte na niej wnioski były dotknięte powyższymi uchybieniami. Uzasadnienie apelacji sprowadza się do przedstawienia własnego stanowiska strony skarżącej korzystnego dla niej w oparciu o dokonanie pozytywnej dla powódki oceny materiału dowodowego. W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów w postaci zawiadomienia Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. oraz zawiadomienia Starosty (...) jest prawidłowa. Mimo powoływania się na te dokumenty przez powódkę w toku postępowania uznać należy, że nie wskazują one na okoliczności przywołane w treści zarówno pozwu, jak i apelacji i nie stanowią podstawy do uznania, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny i ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu II instancji ustalenia te są całkowicie prawidłowe i brak jest podstaw do ich zakwestionowania.

Zgodzić się także należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego co do kwestii związania Sądu orzeczeniami Sądu Rejonowego w Zgierzu wydanymi w sprawach I C 138/07 oraz I C 2004/13. Sąd I instancji słusznie wskazał, że orzeczenia te, jak również pozostałe dowody w sprawie, nie dają wystarczającej podstawy do jednoznacznego ustalenia podstawy prawnej usunięcia spornej przyczepki z drogi publicznej w dniu 9 sierpnia 2005 r. Apelująca takich dowodów nie przedstawiła także przy okazji złożenia apelacji. Analiza treści orzeczeń wydanych w w/w postępowaniach w sposób wyraźny wskazuje, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, że na gruncie tamtych postępowania nie doszło do przesądzenia, że w/w przyczepka do przewozu łódek została usunięta z drogi publicznej w oparciu o art. 130a p.r.d. Tym samym nie sposób uznać, aby doszło do jakiegokolwiek sprzeczności w ustaleniach Sądu Rejonowego na gruncie niniejszej sprawy w omawianym zakresie.

Nie znalazł także potwierdzenia zarzut naruszenia art. 189 k.p.c. poprzez niesłuszne jego niezastosowanie. Podstawową przesłanką do uwzględnienia powództwa o ustalenie z art. 189 k.p.c. jest interes prawny po stronie powoda. Interes prawny zachodzi, jeżeli sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości. Stosownie do treści przywołanego przepisu powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przedmiotem ustalenia w drodze powództwa przewidzianego w art. 189 k.p.c. mogą być zatem prawa i stosunki prawne, dla ustalenia których właściwa jest droga procesu cywilnego (np. ustalenie nieważności umowy, ugody sądowej, testamentu). Przesłanką merytoryczną powództwa o ustalenie jest interes prawny, pojmowany jako potrzeba ochrony sfery prawnej powoda, którą może uzyskać przez samo ustalenie stosunku prawnego lub prawa (por. wyrok

Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2011 roku, sygn. akt II CSK 568/10). Słusznie podniósł Sąd pierwszej instancji, że interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. oznacza potrzebę prawną, wynikającą z sytuacji prawnej, w jakiej powódka się znajduje. Nie ulega wątpliwości, że interes ten ma dotyczyć szeroko rozumianych praw i stosunków prawnych, a nie jakichkolwiek relacji. Może on zatem wynikać z bezpośredniego zagrożenia prawa powódki lub zmierzać do zapobieżenia temu zagrożeniu. Interes prawny występuje również wtedy, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa, mająca charakter obiektywny, a nie stanowi jedynie subiektywnego odczucia powódki. Należy jednak zaakcentować, że Sąd dokonując oceny czy po stronie powódki istnieje interes prawny, bierze pod uwagę okoliczności danej sprawy, a także czy w drodze innego powództwa, strona może uzyskać pełną ochronę swoich praw (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 marca 2011 r., sygn. akt III CSK 127/10, wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z 22 lipca 2010 r., sygn. akt VI ACA 1472/09).

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącej Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że powódka nie ma interesu prawnego w ustaleniu objętym żądaniem pozwu. Jak podkreślił Sąd Najwyższy uwzględnienie powództwa przewidzianego w art. 189 k.p.c. wymaga ustalenia, że powód posiada interes prawny w wyjaśnieniu stanu niepewności co do istniejącego między stronami stosunku prawnego lub prawa. Skuteczne powołanie się na interes prawny wymaga wykazania, że oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie i tym samym wyeliminowane zostanie, wynikające z błędnego przekonania co do przysługiwania powodowi określonych uprawnień, ryzyko naruszenia w przyszłości jego praw. W przypadku, gdy dojdzie już do naruszenia prawa, w związku z którym powodowi służy roszczenie o świadczenie (danie, czynienie, zaniechanie, znoszenie) wyłączona jest możliwość skutecznego wystąpienia z powództwem o ustalenie skoro sfera podlegająca ochronie jest w takiej sytuacji szersza, a rozstrzygnięcie o różnicy zdań w stanowiskach stron nabiera charakteru przesłankowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2002 r., sygn. II CKN 919/99, Legalis nr 55423). Zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, że treść pozwu w niniejszej sprawie wskazuje, że powódce może przysługiwać względem pozwanego roszczenie o nakazanie odbioru przyczepki do transportu łódek, a nie o ustalenie istnienia takiego obowiązku w oparciu o art. 189 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Z uwagi na oddalenie apelacji w całości strona skarżąca jako strona przegrywająca postępowanie apelacyjne powinna na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zwrócić pozwanemu koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu wywołanym apelacją, tj. 120 zł, których wysokość ustalono na podstawie §10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).